

ရှေး ပန်းခတ်သူ

အခန်း (၁)

"မင်းရဲ့ နာမည်"

"ပုရစ်ဖူးပါ"

"ပွင့်ဖြူက လာတာနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

"ဒီအလုပ်က ငွေအများကြီးတော့ရတယ် ဒါပေမဲ့ အပြင်ကိုတော့ ထွက်ခွင့်မရှိဘူးနော်၊ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ဒီထဲမှာ အကုန်ရနိုင်တယ်၊ မင်းကို မလှသင်းကြွယ် ဘာပြောထားတာ ရှိသေးလဲ"

"လစာကောင်းကောင်း ရမယ့် အလှပြင်ဆိုင်တစ်ခုကို ခေါ်သွားပေးမယ်လို့ ပဲ ပြောပါတယ်"

"ဪ မလှသင်းကြွယ်က ဒီလိုပဲပြောထားတာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင် ပုရစ်ကို အလုပ်ခန့်မယ်မဟုတ်လား"

ပုရစ်အမေးကြောင့် သိတာသွင် ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည် ။
ထိုအပြုံးသည် ရိုးသားသော အပြုံးတစ်ခုမဟုတ်ဆိုတာ ပုရစ်ဖူး မခွဲခြားတတ်။

"အေးလေ ညည်းလေးလို ရုပ်ခံရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ငါတို့ ပန်းသခင်က အမြဲတမ်း ဝဲလံကမ်းပါပဲ၊ မလှသင်းကြွယ်ကတော့ မင်းမိဘ

တွေကို ပြန်ပေးရမှာ မို့ ကြိုတင်လစာငွေအဖြစ် သုံးလစာကြိုထုတ်သွားတယ်"

"ရှင် ဘယ်လို ပုရစ်မိဘတွေအတွက်ဟုတ်လား၊ ပု ပုရစ်မှာ မိဘတွေမှ မရှိတော့တာ၊ အဲဒါ သူညာသွားတာ၊ ပုရစ်သူ့ကို မထုတ်ခိုင်းဘူး"

ဒါကိုတော့ ငြိမ်ခံနေ၍ မဖြစ်။ ဒီမိန်းမကြီး ပုရစ်အပေါ် ကလိမ်ကျသွားပြန်ပြီ။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသလည်း ထွက် စိတ်တွေလည်း လှုပ်ရှားသွား၍ အသားတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

ဘာမှ တောင် မလုပ်ရသေးဘူး။ ပုရစ်လုပ်အားခကို သူကလိမ်ကျပြီး ကြိုထုတ်သွားသတဲ့ လား။

"ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး။ သူပြောပုံအရဆို မင်းမိဘတွေက တော်တော်လေးကို ဒုက္ခရောက်နေတာတဲ့ ၊ မင်းကမပြောရဲလို့ သူပြောပေးရတာပါလို့ ပြောလို့ ငါတို့ က မင်းရပ်ကလေးကလှတော့ မငြင်းချင်တော့တာနဲ့ ပေးလိုက်ရတာ၊ ဒီမှာ ကြည့် သူလက်မှတ်ထိုးပြီးထုတ်သွားတာ"

ဖိုင်တွဲတစ်ခုကိုဖြန့်ကာ ပုရစ်ကိုလှမ်းပြသည် ။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝဲနေပြီမို့ ထိုဖိုင်ထဲမှာ ညှပ်ထားသည့် စာရွက်ပေါ်မှာ ဘာတွေရေးထားသည် ဆိုတာကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရတော့...။

သူ့ကိုအားကိုးပြီး လိုက်လာပါသည် ဆိုမှ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက ပုရစ်အပေါ်မှာ ခေါင်းပုံဖြတ်သွားသည် ။ သို့သော် ပုရစ် ဘာကိုပြောပိုင်ခွင့်ရှိတော့မလဲ။ ပုရစ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဟု ငြင်းလိုက်ချင်ပေမယ့် ပုရစ် အဲလောက်သတ္တိမရှိတာ ပုရစ်သာအသိဆုံး။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးက ပုရစ်ကို ခုလိုပုံစံမျိုးနှင့် ကြိုဆိုလိုက်ပြီပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ်ကကံဆိုးလို့ ဟု ပဲ မှတ်ယူရတော့မှာ ပင်။ ရင်ထဲမှာ တော့ နည်းန

ညင်းလေးမှ မကောင်း။ ခုချိန်မှာ ဒီနေရာကနေ အငွေ့အဖြစ် ပျံ့ထွက်ပြီး ရွာကိုပြန်ပြေးချင်စိတ်ပေါက်မိသည်။ ။

"ကဲပါလေ မင်းအဲသလောက် စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ ၊ ဒီငွေတွေကို မင်း အလုပ်ကြွေးနဲ့ ပြန်ဆပ်မယ်ဆိုရင်တောင် ဘယ်လောက်မှ မဆပ်ရပါဘူး။"

ပုရစ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး နှစ်သိမ့်နေသော သီတာသွင်သည် တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားနှင့် လှပသောပုရစ်၏ မျက်နှာလေးကို အရင်းတည်၍ ရလာမည့်အမြတ်ကို ကိန်းဂဏန်းတွေဖြင့် ပြောင်းလဲတွက်ချက်လိုက်ပြီးသား။

"ဟိုလေ ပုရစ်က ဒီမှာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲဟင်၊ ရွာမှာ ဆိုရင်တော့ ရွာထိပ်ကအလှပြင်ဆိုင်မှာ လေးငါးခြောက်လလောက် ဝင်လုပ်ဖူးတော့ ဆံပင်ညှပ်တာ ဖြောင့်တာ ကောက်တာလောက်ကို အနည်းအကျဉ်းတတ်ထားပါတယ်။"

ပုရစ်ဖူးအပြောကြောင့် သီတာသွင် မဲ့ခနဲရယ်လိုက်သည်။ ။

"အင်းပါ ခုလောလောဆယ်တော့ မင်းတတ်ထားတဲ့ ပညာလေးနဲ့ မင်းရဲ့ ပုံစံကို အရင်ဆုံးပြုပြင်ရမယ်၊ နောက်မှ ဒီမှာ လုပ်ရမယ့်လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို အသေးစိတ်ပြောပြမယ်။"

"ဟုတ်ကဲ့"

ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြပြီး ပုရစ်အကြည့်တွေက အဆောက်အဦအတွင်းသို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ပုရစ်ထိုင်နေသောနေရာသည် အဆောက်အဦကြီး၏ ဧည့်ခန်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ကျန်သည့်နေရာတွေမှာ အခန်းတွေဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားပြီး ထိုအခန်းတွေအားလုံးကို အညိုရောင်မှန်များ

ဖြင့် ကာထားသည်။ ။

လူနေအိမ်ပုံစံနှင့်မတူသော ထိုအဆောက်အဦကြီးသည် အလှပြင်ဆို
င်နှင့်တူသော အပြင်အဆင် တန်ဆာပလာတွေ တစ်ခုမှ မတွေ့ရ။

လှုပ်ရှားသွားလာနေသော မိန်းကလေးတွေ၏ စတိုင်တွေကလည်း
နိုင်ငံခြားမင်းသမီးတွေဟု ထင်ရလောက်အောင်ကို ခေတ်ရှေ့ပြေးလွန်း
ကာ လိုတာထက်ပို၍ လှပကျော့ရှင်းနေကြသည်။ ။ မလုံတလုံဝတ်စား
ထားသော အဝတ်အစားတွေက မိန်းကလေးအချင်းချင်းပင် အမြင်ရိုင်း
နေသည်။ ။

အခန်းတွေထဲ ဝင်သွားလိုက်ကြ ထွက်လာလိုက်ကြ ဝင်သူဝင်ထွက်
သူထွက် ခြေရှုပ်ဗျာများ နေကြသော ကောင်မလေးများ ၏ အကြည့်တွေ
သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခပ်ကုတ်ကုတ်လေးထိုင်နေသည့် ပုရစ်ဖူးထံသို့ စ
ပ်စုသလိုအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာကြသည်။ ။

ပုရစ်ဖူး သမင်လည်ပြန်လေး လှည့်ကြည့်နေရင်းမှ ဒီနေရာဟာ ဘာ
လုပ်သည့်နေရာလဲဟု ပြင်းပြစွာသိချင်လာသည်။ ။ ပုရစ်စိတ်ထဲတွင် ရွာ
နှင့်တခြားစီဖြစ်နေ၍ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုထဲကို ရောက်နေသလိုလိုအတွေး
မျိုးဖြစ်ကာ ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်သလိုလိုကြီး ခံစားလာရသည်။ ။

"မမ ဒါလူသစ်လား"

မှန်လုံခန်း၏ ဝင်ပေါက်တံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာသော အသ
ကံသုံးဆယ်ကျော်ခန့် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ယောက်ျားတစ်ဦး ပုရစ်အနားသို့
လျှောက်လာသည် ။ ပုရစ်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆန်စွာဖြင့်
ရဲတင်းစွာကြည့်ပြီး ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသော သီတာသွင်ကိုမေးလို
က်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ဖန်လ်လုံး ဘယ်လိုလဲ ဒီမှာ အသုံးဝင်မယ့်ရုပ်ကလေးမ
ဟုတ်လား"

သီတာသွင် ဖန်လ်လုံကို ပုရစ်ဖူးမကြားအောင် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်

။

"မမသဘောလေ အဓိကကလုပ်ငန်းပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှုရှိဖို့ ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီနေရာက ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်းထွက်လို့ ရတဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း ပြောပြထားဦး"

"အေးပါ ဒါငါ့အလုပ်ပါ"

"ဒါနဲ့ M.K.K က ဘောစီရောက်ပြီလား"

"ရောက်လို့ အခန်းထဲတောင် ဝင်သွားပြီ"

"ဘယ်အခန်းထဲမှာ လဲ"

"အထူးခန်းထဲမှာ ပေါ့"

"အိုကေ သူပြန်ခါနီး သူနဲ့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်၊ ခုလောလောဆယ် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်"

ဖန်လ်လုံးဆိုသည့်လူ ပြောရင်းဖြင့် ပုရစ်ဖူးကို တစ်ချက်ဝေကြည့်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားထစ်တွေကို ခပ်သွက်သွက် နင်းတက်သွား၏။

သူတက်သွားပြီး မကြာလိုက် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထိုလှေကားမှ ပင် ဆင်းလာသည် ။

"မြတ်စုရေ ဒီတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ထပ်ခိုးမှာ နေရာစီစဉ်ပေးလိုက်

"

"ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး"

မြတ်စုဆိုသောမိန်းကလေး ပုရစ်ကိုခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြပြီး

"လာ တို့ နဲ့ လိုက်ခဲ့"

ပုရစ်ဖူး ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး မရဲတရဲခြေလှမ်းတွေဖြင့် မြတ်စု
နောက်ကို လိုက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။

အခန်းတွေတစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်းရှေ့ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ပေမယ့် အခန်းတွေသည် စတစ်ကာမှန်တွေမို့ အထဲကိုမမြင်ရ။ ရွာက ကိုသာချိုပြောတဲ့ မြို့မှာ များ တည်းခိုခန်းတွေပေါ့ပါ့ဆိုသည့်အတိုင်း ဒါဟာတည်းခိုခန်းများ လားဟု စိတ်ထဲမှာ သို့လော သို့လော တွေးလာလိုက်သည်။ ။

မလှသင်းကြွယ် ပြောတာကတော့

"ညည်းဟိုရောက်ရင် အလှပြင်တဲ့ ပညာတွေသင်ရမယ်၊ ကောင်းကောင်း ဝတ် ကောင်းကောင်း စားရမယ်၊ လစာတွေလည်းကောင်းကောင်း ရမယ်"

ဟု ပြောသည်။ ။

မိဘတွေ ပုရစ်ဘဝမှာ မရှိမှ တော့ ရွာမှာ မှီတွယ်ပေကပ်ပြီး မနေချင်တော့၍ ရန်ကုန်ကိုစွန့်ပြီး ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ရန်ကုန်မြေ၏ ကြိုဆိုမှုက ပုရစ်အပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်းဆန်စွာ နွေးထွေးမှုမရှိဟု ထင်သည်။ ။

အခန်း (၂)

"ဒီလှေကားအတိုင်း တက်သွားလိုက်၊ အဲဒီမှာ နင်အိပ်ဖို့ ကျောတစ်ခင်းစာတော့ရှိတယ်၊ ပြီးရင် ပြန်ဆင်းလာဦးနော်၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး နင်အလုပ်ဝင်ရတော့မှာ ဆိုတော့ လုပ်ရမယ့်လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို ပြောပြမယ်"

မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည်မျက်နှာအမူအရာနှင့် ပြောနေသော မြတ်စုပုံစံက ပုရစ်ဖူးကို ဘာမှ အပိုအလိုပြောချင်ပုံမပေါ်။

"ပုရစ်ကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီဆိုတော့ ပုရစ်က ဒီမှာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲဟင်"

ထပ်ခိုးလှေကားပေါ် ခြေလှမ်းတက်ဖို့ ရွယ်ပြီးကာမှ မမေးမဖြစ်သောမေးခွန်းကို အရဲစွန့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

"နင်ကဒီကို ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ရောက်လာတာလဲ"

ပုရစ် မေးခွန်းကိုမဖြေဘဲ သူကပင်ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သောမြတ်စုပုံကို မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး

"အလှပြင်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပါ၊ ဟိုလေ ပုရစ်သိထားတာက အလှပြင်ဆိုင်လို့ ပဲ သိထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ အလှပြင်ဆိုင်နဲ့ မတူဘူး၊ အလှပြင်တဲ့ သူတွေကိုလည်း မတွေ့ရဘူး"

အူလည်လည်ဟန်နှင့်ပြောနေသော ပုရစ်ကိုကြည့်ပြီး မြတ်စုစိတ်ပျ

ကံစွာ ဟွန့်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး

"ဒါ ဆိုရင်တော့ နင်အညာမိသွားတာပဲ၊ ကဲပါလေ ဒီနေရာက ဘာလုပ်တဲ့ နေရာဆိုတာ ငါမပြောလည်း နင်တဖြည်းဖြည်း သိလာမှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင်သိထားဖို့ က ငါတို့ အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့ အတွက် ထမင်းကျွေးနေတဲ့ နေရာဆိုတာပဲ ကဲ တက်လို့ ရပြီ"

မရေရာသောအဖြေနှင့် ပို၍ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားစေသောစကားသည် ပုရစ်အတွက် အားငယ်စိတ်တွေ ပို၍ ကြီးထွားလာသည် ။ ဘာမှ ထပ်မေးမနေတော့ဘဲ အထုပ်ဆွဲကာ လှေကားကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ်သို့ နွမ်းလျှော့တက်ခဲ့လိုက်သည် ။

ထပ်ခိုးဖြစ်နေ၍ လားမသိ အလင်းရောင်ကောင်းစွာမရသော ခပ်မှောင်မှောင် အခန်းဖြစ်သည် ။

အဝတ်တန်းတွေမှာ အဝတ်တွေ တို့လို့ တွဲလောင်းနှင့် အိပ်ရာတွေက သိမ်းပြီးတာရော မသိမ်းရသေးတာရော အားလုံးဖရိုဖရဲရှုပ်ပွနေ၏။ မိန်းကလေးတွေနေသော အခန်းဟု ပင် မထင်ရ။

အလင်းရောင်မှ နိမ့်မှ နိမ့်အောက်တွင် ကိုယ့်အထုပ်ထားဖို့ အဆင်ပြေသောနေရာကို ဝေ့ပြီးရှာလိုက်သည် ။

ပေနစ်ဆယ်ခန့်သာကျယ်သော အခန်းမှာ မျက်နှာကျက်နှင့် ကပ်နေသည့် ထပ်ခိုးဖြစ်နေ၍ ပုရစ်အသက်ရှူကျပ်သလို ခံစားမိသည် ။

"အမလေး"

"ဟင်"

ရုတ်တရက် ခလုတ်ဝင်တိုက်မိသောကြောင့် လန့်အော်လိုက်သည် ။ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံကာ ဆန့်ဆန့်ကြီးအိပ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်

က်ကို ပုရစ်လုံးဝမတွေ့၍ တက်နင်းမိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ပိန်လှီဖျော့တော့နေသော
ထိုမိန်းကလေးသည်
ငေါက်ခနဲထလိုက်ပြီး

"ဘာလဲကွာ လူကိုဘာလို့ တက်နင်းရတာလဲ၊ အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် နာလိုက်တာ အင်း ဟင်း ဟင်း"

"ကန် ကန်တော့နော် ပုရစ် မမြင်လို့ ပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်"

ထိုမိန်းကလေးမှာ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် ပိန်ချိုးချိနဲ့ ကာ နေကောင်းပုံမပေါ် လူမမာတစ်ယောက်လို ဖြူဖျော့နေ၏။ သူမမျက်လုံးအရောင်တွေသည် မွဲခြောက်ရီဝေနေ၏။

"မင်းက လူသစ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်အစ်မရယ်၊ ပုရစ်လေ မမြင်လို့ ပါနော် တောင်းပန်ပါတယ်"

အားနာလွန်း၍ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်လိုက်သည်။ ။ ထိုမိန်းကလေး ပုရစ်ကို နှမ်းလျသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်သည်။ ။ ပြီးနောက်မဲ့ကာ ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ။ သူ့ရယ်သံသည် ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လွန်းသည်။ ။

"ဒီနေရာကိုရောက်လာတာ မိုက်မဲတဲ့ သူတွေမို့ပဲ"

သူ့အသံသည် တိုးဖျော့၍ နေသည်။ ။ ပုရစ် မနည်းအဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူရသည်။ ။ သူမောကျပ်သောအသံဖြင့် ဆက်ပြော၏။

"အင်းလေ ဒီလိုမိုက်မဲတဲ့ မိန်းမတွေရှိလို့ လဲ၊ ဒီလိုနေရာမျိုး အဒွန်တည်နေတာပေါ့၊ ငါလည်း မိုက်မဲခဲ့တာပဲလေ"

ထိုမိန်းကလေး ဘာကိုရည်ရွယ်ပြောနေသည် ဆိုတာကို ပုရစ်သိပ်
နားမလည်။

"ဘာ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်၊ ဒီနေရာက ဘယ်နေရာလဲ၊ ပုရစ်သိထား
တာ အဲ ပုရစ်ကို ခေါ်လာတဲ့ အမျိုးသမီးက အလှပြင်ဆိုင်မှာ သွင်းပေးမ
ယ်လို့ ပြောပြီးခေါ်လာတာပါ"

"ဒါဆိုရင် အညာခံလိုက်ရတာပဲ၊ ဒီနေရာက ပုရိသတွေကို အစာချ
ကျွေးတဲ့ နေရာ"

"ရှင်"

ခပ်ရေးရေးသဘောပေါက်စပြုလာသည် နှင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
နားလည်သလို လှည့်တွေးလိုက်သည် ။

"ဒါဆိုရင် ပုရစ်တို့ က သူတို့ တမြေမြေ ဖဲ့ချွေစားသုံးမယ့် အစာတွေ
ပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ငါတို့ က သူတို့ ရဲ့ ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေပဲ၊ တနည်းအားဖြင့်
စောစောကလို သူတို့ ရဲ့ ဆန္ဒတွေကို အာဟာရအဖြစ် ဖြည့်တင်းပေးတဲ့
အစာပေါ့"

"ဘုရားရေ ဒါ ဒါဆို ပုရစ်တို့ ဘဝတွေ ဖျက်ဆီးခံရတော့မှာ ပေါ့"

ပုရစ် သွေးပျက်သွားသလောက် ထိုမိန်းကလေးက ထုသားပေသား
ကျနေသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ မဲ့လိုက်ပြီး သူ့နေရာမှာ ပြ
န်လဲ၍ အိပ်လိုက်သည် ။

ဘာစကားမျှထပ်မပြောတော့။ ပုရစ် အသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်
ယင်လာရာက နှုတ်ခမ်းသားတွေပါ လှုပ်ခါသည် အထိ ကြောက်ရွံ့လာ
သည် ။

"ဟေ့ အပေါ်က ဆင်းမလာသေးဘူးလား"

ခပ်ငေါက်ငေါက်လေသံဖြင့် လှမ်းခေါ်နေသော ထပ်ခိုးအောက်မှ ပေါ်ထွက်လာသည့် မြတ်စု၏ အသံကြောင့် ပုရစ်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲပို၍ ဆောင့်ခုန်သွားသည်။ ။

လှဲအိပ်နေသော အမျိုးသမီးကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူနှင့်မဆိုင်သလို စောင့်ခေါင်းမြီးခြုံကာ ငြိမ်သက်နေသည်။ ။

ဘုရားရေ ပုရစ် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ...။

အခန်း (၃)

"နင် စနိုးနဲ့ စကားပြောနေတာလား"

"ရှင် စနိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

"အပေါ်က နေမကောင်းတဲ့ တစ်ယောက်ကို ပြောနေတာ"

မြတ်စုအသံက အမေးအမြန်းပြန်ထူနေသော ပုရစ်ကို စိတ်မရှည်သည့်လေသံမျိုး၊ အကြည့်တွေက အထင်သေး အနိုင်ကျင့်ချင်သော အကြည့်မျိုးတွေမို့ ပုရစ် ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ဘဲ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

"သတိပေးထားမယ်နော်၊ သူနဲ့ လုံးဝ စကားသွားမပြောနဲ့ ၊ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရောဂါတွေချည်းပဲ၊ နင့်ကိုကူးကုန်လိမ့်မယ်၊ ကဲ လာ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ နင်ခုပဲ အလုပ်စဝင်ရတော့မယ်၊ ဧည့်သည် ကျနေတာ လူကမရှိဘူး"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြတ်စုရှေ့မှ အရင်ထွက်သွား၏။ ပုရစ်နောက်က နေ ဘုမသိဘမသိ လိုက်ခဲ့ရ၏။ အခန်းတစ်ခုထဲကို မြတ်စုဝင်သွားသဖြင့် ပုရစ်ပါ လိုက်ဝင်ခဲ့ရသည်။

အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲရောက်သည် နှင့် ပုရစ်အံ့သြသွားသည်။ စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ခုလို မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားသည့် မှန်ဗီရိတွေနှင့် ပြည့်နေသည်။

ချိတ်တွေဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသော အမျိုးသမီးဝတ်အင်္ကျီတွေထဲမှ ဆင်စွယ်ရောင်ဇာအနားကွပ် ဂါဝန်တိုတစ်ထည်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ပုရစ်ကိုယ်မှာ လာကပ်ကြည့်သည်။ နောက်ထပ် စိမ်းပြာရောင်ဖန်စီကျောက်ကလေးတွေ စီထားသော အစိမ်းနုရောင်ဂါဝန်တို နောက်တစ်ထည်ကို ထပ်ယူပြီး ပုရစ်ကိုယ်မှာ ကပ်ကြည့်ပြန်သည်။

"အင်း ဒါနဲ့ အဆင်ပြေတယ် ရော့ ဒါလဲဝတ်လိုက်"

"ရှင် ဒါကို ပုရစ်ဝတ်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ဟင့်အင်း မဝတ်ရဲဘူး ဂါဝန်က အရမ်းတိုလို့ "

ပုရစ်ဘဝမှာ ပေါင်လယ်ခန့်ထိတိုသော ထိုသို့ဂါဝန်မျိုးကို ဝတ်ဖူးခဲ့ခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းတခါခါဖြင့် ငြင်းဆန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြတ်စု အလိုမကျဟန်ဖြင့် ပုရစ်အဖြစ်သည်းနေပုံကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

"ဒီမှာ ဒီနေရာကို ရောက် လာပြီးမှ ဒီလိုအဝတ်အစားမျိုး မဝတ်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းလို့ မရဘူး၊ ဒါအလုပ်သဘောအရဝတ်ရမှာပဲ၊ ဒီမှာ ဒူးအောက်ထိရှည်တဲ့ အဝတ်အစားမျိုးဝတ်ရင် ဒဏ်ကြေးနှစ်ထောင်ကောက်တယ်၊ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လှနေအောင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အလုပ်ပြင်နေရမယ်၊ အဲ အခုဂါဝန်ကလည်း မင်းကိုအလကားပေးဝတ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရောင်းတာ၊ မင်းလစာထဲကနေ အရစ်ကျဖြတ်မှာ ၊ ဟောဟိုမှန်မီရီထဲမှာ မိတ်ကပ် လိုးရှင်း ခရင်မ် အားလုံးအပြည့်အစုံရှိတယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အမျိုးအစားကိုယူနိုင်တယ်၊ ဒါတွေအားလုံးလည်း အရစ်ကျစနစ်နဲ့ ရောင်းတာ"

ပုရစ် တော်တော်လေး စိတ်ပျက်နေတာ အမှန်ပင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလုပ်ပြင်ဖို့ မိတ်ကပ်လိုးရှင်းဆိုတာတွေကိုလည်း ပုရစ်တကယ်မသိတာ

။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိတ်ကပ်ဆိုလို့ အာချီတောင် လိမ်းခဲ့တာမဟုတ်။
အမြဲတမ်း သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားနှင့် နေခဲ့ရတာ။

"ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ ကိုယ်နဲ့ အဆင်ပြေမယ့် အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ အမြန်ယူလေ၊ အချိန်မရှိဘူး"

"ဟို ပုရစ် မရွေးတတ်ဘူး၊ လိမ်းလည်း မလိမ်းဖူးဘူး"

"ဟွန်း ဒါနဲ့ များ အလှပြင်ဆိုင်မှာ လုပ်ဖို့ လာတာလေးဘာလေးနဲ့ လူပုံက ဂနိုင်းပုံနဲ့ နင်မရွေးတတ်ရင် ငါရွေးပေးမယ်"

အလှကုန်မှန်ဗီရိုကြီးကိုဖွင့်ပြီး များ စွာသော မိတ်ကပ်အမျိုးအစား ထဲမှ ပုရစ်နှင့်သင့်တော်မည့် အမျိုးအစားတွေကို ထုတ်ယူလိုက်သည် ။

စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသော မြတ်စုသည် ရှိုးတန့်ရှုန့်တန့်နှင့် စိတ်ပျက် နေသောပုရစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပုံစံပြောင်းပေးလိုက်သည် ။

ရောက်စတုန်းကပုရစ်နှင့် ယခုပုရစ်ဖူးမှာ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားကာ ပေါင်လယ်ခန့်ဂါဝန်နှင့် သရုပ်ပျက်ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသောကိုယ့်ပုံကို မှန်ထဲပြန်ကြည့်ပြီး ပုရစ်ခြေလှမ်းတွေပင် ခပ်ရဲရဲမလှမ်းရဲ။

အခန်း (၄)

ဖန်လ်လုံး၏ အကြည့်တွေသည် ရဲတင်းစူးရှစွာဖြင့် ပုရစ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြိုးကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ကိုဖန်လ် ဘယ်လိုလဲ၊ ပုံစံပြောင်းသွားပြီမဟုတ်လား"

"အေး ငါတောင် မနည်းကြည့်နေရတယ် မဆိုးပါဘူး၊ မင်းလှသားပဲ၊ နာမည်က"

"ပုရစ်ဖူးပါ"

"ဪ နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်ပါတယ်"

ကိုယ့်အလှကို ပေါ်ပေါ်တင်တင် လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေသောကြောင့် ပုရစ်စိတ်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နေသည်။ ။ နဖူးပေါ်ကျနေသော ပုရစ်၏ ဆံနွယ်ခွေခွေတို့ တို့ ထိပြီး လက်မောင်းသားကို မထိတထိ လာရောက်ပွတ်သပ်လျက်ရှိသော ဖန်လ်လုံး၏ အပြုအမူကြောင့် ပုရစ်ဒေါသထွက်သွားကာ အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး

"ပုရစ်ကို အဲလိုမပြုမူပါနဲ့၊ ပုရစ်မကြိုက်ဘူး"

မျက်နှာခပ်တင်းတင်းနှင့် အလိုမကျစွာ ငြင်းလိုက်သဖြင့် ဖန်လ်လုံးထံမှ ဟက်ခနဲရယ်သံ ထွက်လာသည်။ ။

"ငြိငြိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်နေသော

ပုရစ်ကို

မြတ်စုရန်လိုစွာကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာလိုမျက်နှာရဖြင့်

"သိပ်ပြီးလည်း အဖြစ်သည်းမနေနဲ့ ပုရစ်၊ ဖန်လ်လုံးကိုငြင်းတယ်ဆိုတာ ဖန်လ်လုံးရာဇဝင်မှာ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် နင်တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်"

မြတ်စုကို ဖန်လ်လုံး လက်ကာပြီး ဟန့်လိုက်သည်။ ။

"မလိုအပ်တာတွေမပြောနဲ့ မြတ်စု နင်ဒိုးတော့ ရပြီ၊ ဧည့်သည် တွေကို ဘယ်လိုပြုစုရမယ်ဆိုတာကို ငါပဲလက်တွေ့ပြလိုက်တော့မှာ မို့ ပုရစ်ကိုငါ့ဆီမှာ ထားခဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုဖန်လ်"

မြတ်စု၏ အကြည့်တွေသည် ပုရစ်ထံသို့ မနာလိုစွာကျ လာပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။

ပုရစ်မှာ သာ ဖန်လ်လုံးဆိုသော လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်သူနှင့် ကျန်ခဲ့ရ၍ ငါ့ကိုဘာများ လုပ်မလဲဟူသော စိုးရိမ်စိတ်က တထင့်ထင့်။
